

„Mis sa ennese kasa tood?“ küsendas
 isa hirmsa healega lapse wasto. — „Sedda
 kimpu kuirva okstega,“ wastas weike Maria,
 agga ütles weel rõõmsa näoga: „Toon ka
 ennese kasa ühhe kalli armsa süddame sõ-
 bra, kes ni joukas ja ühtlase ni halleda
 melega on, et ennam kui rohkeste saab
 meid aidata, siis kui meie ennast temma
 ommaks anname. Se ei olle temmale
 ühtegi raske asi, sind, oh armas eideke,
 ühhe sannaga terweks tehha, ja tadile
 nahka sata temma kingiseppa tö tarwis,
 nina meile keikidele meie parrajat tarwi-
 dust murretseda. Jeesus on temma nimmi.“
 — „Mis sa seäl jansid ommas seggatses
 peas“, küsendas mees, „kui sinna tem-
 mast wait ei olle, siis katsu. Kui olleksid
 enneminne kerjämisse warral tinga rahha
 leiwa tarwis tonud, se olleks hopis ennam
 maksnud.“

Tunni aial pärast astus üks naeste-
 rahwas hursiko tupp ja panni ühhe korni-
 laua peäle üteldes: „Kirriko õppetaja on

teie kibbedast pudust kuulnud. Temma
 sadab teile essi orsa nattukest toito, ja lub-
 bab, et temma tahhab pärast isse tulla
 teid waatma, et saaks teiega nõu piddada,
 mil wiisil sest häddast päästetud saaksite.“ —
 Mees seis seäl kui pu sammast, tahtis
 tännada, agga ei sanud sanno suust wälja,
 nisammoti wäbhe naene, kellel silma pis-
 sarad heält lämmotasid. Maria üksnes
 hüdis: „Eks se taewalik waewaliste hingae
 sõbber Jeesus, kedda minna unnenägemis-
 tes näagin ja kes meile obbi tootas, eks
 se ei olle nüüd jubba omma armo sanna
 tõeks temud ja kirriko õppetaja läbbi sedda
 suurt head läkkitanud! Tänname tuhhat
 ja tuhhat forda Jeesandat ja ühtlase ka
 sedda lahket kirriko õppetajat, kelle tulle-
 mist pitki silmi otame.“ Pärast kui woõras
 naesterahwas olli ärralainud ja et nemmod
 seäl perres ammust aiaist jälle üksford ollid
 kõhhud täitnud, langes isa esimesest forda
 põlwili mahha ja küsendas: „Oh Jum-
 mal, Jummal! olle mulle raske pattusele